

Sara Roy: «No vull ser només aquella nena que cantava cançons cuques»

Parlem amb la cantautora sobre el seu nou disc '(A)mar'

Sara Roy | Juan Miguel Morales

Fa un mes i escaig que la manresana **Sara Roy** debutava en solitari amb l'àlbum *(A)mar* (Halley Records, 2021). Després d'haver format part de diverses formacions musicals, com **Macedònia**, l'artista va fer mans i mànigues per poder tirar endavant aquest nou rumb com a cantautora, que enguany comença a donar els seus fruits. Parlem amb ella sobre com ha anat la rebuda de l'àlbum i les noves sensacions.

"Ara que ja fa un mes que va sortir *(A)mar*, estic molt agraïda, i també més tranquil·la -abans tenia molts nervis-. Estic rebent comentaris molt bonics i això em fa estar molt feliç", comenta la cantant, que assegura que ha estat una sortida molt activa: "Des del llançament no hem parat de fer *promo*. És molt positiu i fa que el projecte creixi, però espero poder començar a fer la promoció dels concerts ja!". Tot i que, de moment, **Sara Roy** no ha anunciat on i quan seran els concerts de presentació del disc.

Sara Roy ja fa anys que trepitja escenaris... Primer va ser amb Macedònia, però ara comença la teva carrera en solitari?

Aquesta vegada és la definitiva, tot i que no és el primer cop que ensenyo els meus temes davant del públic. Des dels 15 anys que componc cançons, i el 2014 ja vaig debutar tocant a un escenari de Manresa, el bar musical El Trasteret. En aquell moment encara era membre del grup **Macedònia** i va ser com una aposta en paral·lel.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=okbSqZOMXzQ>

Quina diferència trobes amb un projecte en solitari, tu que has format part d'una banda amb un públic consolidat?

És molt diferent. Anar acompanyada de quatre noies amb qui et sents molt segura et fa sentir molt bé a l'escenari. I alhora no ets tan responsable, no tens plena consciència del que estàs fent. Sola he après que si la cago és cosa només meva, i que voler controlar-ho tot és complicat, però té un punt addictiu.

Suposo que ets una persona autoexigent, però també amb molta confiança.

Sí, crec que soc una persona autoexigent i crítica amb mi mateixa. És l'única manera per seguir evolucionant, aprenent dels errors i polint-me com a artista. La confiança, però, es guanya amb el temps.

Ja tens molt de guanyat respecte a altres artistes de la teva edat a l'hora de presentar-te davant del gran públic?

La frase 'l'experiència és un grau' és més que una dita. Des dels 12 anys que pujo a l'escenari, sé controlar els nervis quan estic a punt de sortir a tocar i això em fa sentir prou segura per actuar davant del públic.

Què has après del món de la música?

He entès que en directe sempre hi pot haver alguna errada i no passa res, ningú no et 'tatxará' per això i cal seguir endavant. Ja no em frustro com abans, i tinc més capacitat d'improvisació que quan era una adolescent cantant per a adolescents!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=V0ybSHO3suA>

A part de la trajectòria amb Macedònia, quin suport has tingut de la família?

Vaig començar de petita amb la dansa i això em va portar, al cap d'uns anys, al teatre musical. Vaig descobrir que m'encantava cantar i vaig fer classes de cant. I això que de petita cantava força malament... La meva mare guarda els vídeos i riem molt quan els veiem.

Però tot i així vas insistir?

M'ho passava molt bé. I amb perseverança i ganes, a poc a poc vaig anar millorant! No era una nena prodigi, però tot es pot aprendre si t'ho proposes! Amb **Macedònia** em vaig posar les piles, vaig aprendre moltíssim i em vaig animar a estudiar guitarra i composició.

Quina va ser la teva primera cançó?

Des que vaig entrar a **Macedònia** em va entrar el cuquet d'agafar la guitarra i escriure cançons. Vaig tenir clar que la música havia de ser la meva brúixola, el que em feia moure. La primera corre per les xarxes però em fa molta vergonya... Es titula "M'has fet gran" i la vaig dedicar al meu pare. Era una època en què no parava d'escriure cançons!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=L4fR1DlwTgY>

Creus que ja hi havia l'essència de Sara Roy que tenen ara les teves cançons?

Des d'adolescent que tinc l'essència de cantautora intimista. Sempre he jugat amb aquest estil a l'hora d'escriure i compondre.

Després de la promoció amb Macedònia vas muntar una 'girlband' amb la resta d'integrants, que es deia Noah.

Després de cinc anys juntes volíem seguir fent música, perquè era estrany deixar-ho de cop. Vam provar-ho un temps i fins i tot vam passar pel programa *Factor X*, però al final vam veure que era el moment de prendre distància, seguir sent amigues però cadascuna amb la mirada en el seu

propi camí. Ens havíem de retrobar individualment.

Tot i així, encara vas estar un temps fent duet amb la ?pinya' Carola Busquets.

Sí, ens dèiem **Blumay** i ens agradava actuar juntes. Va ser efímer, perquè anàvem molt enfeïnades i vam voler centrar-nos en altres projectes cadascuna per la seva banda, però mantenim la relació.

I et vas matricular a Periodisme.

Exacte! Vaig estudiar batxillerat d'arts plàstiques i volia fer disseny, però també m'agradava la comunicació i les lletres. Vaig trobar que Periodisme era una carrera ideal per fer un tipus de comunicació que estigués relacionada amb la música. I ara fa un any que he acabat i m'he començat a endinsar en el periodisme musical.

De fet, juntament amb Natàlia Bonjoch vau ser les creadores de MUS, una revista musical digital on la veu femenina és la principal protagonista.

Sí, vam publicar el primer número el juny de l'any passat amb moltíssima il·lusió. L'objectiu és omplir un espai que creiem que falta en la premsa musical, amb la mirada posada en el talent femení que hi ha a Catalunya. És un projecte que ens engresca però que comporta un temps que ara mateix no tenim. Està una mica aturat però la intenció és continuar-la editant quan tot s'hagi normalitzat.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=xAOKG43nTbE>

SOM I SEREM

Ara estàs concentrada en un disc. Onze cançons no es fan ni es presenten soles!

Totalment, hi ha un procés enorme al darrere, molta dedicació i moltes persones!

La primera va ser "Som", considerada pels lectors de la revista com una de les tres millors cançons del confinament.

"Som" va ser la carta de presentació com a cantautora. I en confinament vaig fer un parell de peces en acústic, "Jamás" i "Todo".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=9Gxcx3FSUwI>

Tota la resta són inèdites?

N'hi ha alguna altra que tenia feta des de fa moltíssims anys! La cantava als primers concerts en solitari i fins i tot està enregistrada en acústic en una maqueta de quatre temes. Ara l'hem recuperada i convertida en una cançó totalment diferent, però qui m'hagi seguit la reconeixerà i això em fa molta il·lusió.

Alguna altra cançó especial?

I tant! "Una vez más" és una lletra que canto al meu avi, que es va morir ara fa poc. Amb ell vaig començar amb la música i la dansa, li encantava ballar... Va ser emocionant gravar-la a l'estudi, a la primera presa vaig acabar plorant d'emoció i no va caldre fer-ne cap més, va ser molt sentida. Ell no l'ha poguda escoltar en vida i per això em toca tant, però penso que d'alguna manera l'haurà rebuda.

Segur que sí! Quin és el missatge que vols transmetre en aquest debut?

Les lletres parlen de l'esforç, la constància i els petits avenços, però també d'històries alienes, de la positivitat i d'una manera de veure la vida que és la meua.

Al disc hi ha temes en català i castellà. Té una intenció explícita?

Segons la melodia, em surt en una llengua o en l'altra, és una cosa que no trio. No vull limitar-me i decidir-me per una o per l'altra. Les meves influències des de petita són del pop en castellà d'**Amaral** o **La Oreja de Van Gogh**. Més tard també em va atrapar la música de **Lidia Guevara**. Suposo que per això em sento molt còmoda cantant en castellà.

Sara Roy Foto: Juan Miguel Morales

I actualment, què escoltes?

Admiro moltíssim **Judit Neddermann**, i també m'he inspirat en la canadenca **Alanis Morissette**. Al disc he buscat una sonoritat pop internacional en català i castellà, però crec que ha quedat clara la meva essència.

Qui ha participat en la creació del disc?

Vull destacar el paper de Jordi Pinyot, que és el guitarrista que m'acompanya en directe i que també ha fet la preproducció.

Com us vau conèixer?

Quan buscava algú per començar a produir i a fer bases electròniques vaig contactar amb ell perquè estudiava producció. Vam quedar per fer un cafè, li vaig proposar de formar part del projecte i de seguida ens vam entendre. Després vaig marxar a Anglaterra tot l'estiu i parlàvem a distància, li vaig passar les cançons, i ja ens hi vam posar quan vaig tornar.

Al final has preferit confiar la producció del disc a l'experiència de Marc Martín.

Sí, Marc Martín ha acabat sent el productor del disc, perquè és una joia! I també hi ha treballat el meu company **Miki Núñez**, és clar.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=EBpYT0i4T9I>

Els teus recitals han estat en acústic fins ara. Com tens pensada la gira?

Tinc pensat fer un directe mot guai, per tal de mostrar la **Sara Roy** més atrevida. M'aixecaré del tamboret i mostraré una artista que vol menjar-se l'escenari. Les cançons s'adapten molt bé a un concert calmat, però també puc deixar-me anar i mostrar una altra cara de la moneda. No voldria ser només aquella nena que canta cançons cuques. Estem en el procés de construir una banda amb Jordi Pinyot, tot i que no és un moment gens fàcil perquè vivim en la incertesa. I també estic contactant amb artistes femenines perquè serà una formació mixta.

El teu primer disc l'editarà el segell Halley Records. Com ha anat?

Vam encaixar molt bé, tant pel que volia com pel que ells em proposaven. M'han donat moltes eines i m'han cuidat molt. Hi havia coses amb les quals encara no m'havia enfrontat mai, i m'han ajudat a aprendre i a sentir-me acompanyada. Els estic molt agraïda, especialment al Ramon Montardit.

Com has passat aquest any de crisi?

S'ha ajuntat tot, les emocions de treure un disc i veure que tot flueix... amb les sensacions també felices de poder començar una nova etapa i distanciar-me dels pares. Ara els veig menys i s'ha complicat amb la pandèmia, però crec que també és bonic perquè quan ens trobem ho aprofitem al màxim. Ara visc a Terrassa amb el **Miki**.